

Bildetekst

Gjør det som virker

AV: ARE KARLSEN , LEDER SENTER FOR FOREBYGGING I TØNSBERG KOMMUNE

PUBLISERT 21.04.2014 20:11

SIST OPPDATERT 21.04.2014 20:17

Det pagar en debatt om hvilke metoder en skal anvende i arbeid med barnehage- og skolebarn. Solveig Østrem og Mari Pettersvold er kritiske til en rekke forskningsbaserte metoder. Deres engasjement i debatten om hva som er best for barn er beundringsverdig, men deler av kritikken baserer seg på feil informasjon om metodene. Kritikken går blant annet på at metodene brukes på «alle barn», at de legitimerer bruk av straff og at aktører «høster penger og prestisje».

Nar det gjelder hvem som får nytte av metodene, varierer det fra metode til metode. Eksempelvis er PALS en skoleomfattende modell som angår alle på en skole. «De Utrolige Arene» og PMTO tilbys foreldre til barn med atferdsproblemer, mens ART er et program for forebygging, reduksjon og erstatning av aggressiv atferd hos barn og ungdom. Manglende kompetanse i bruk av metodene er en utfordring. Det er derfor veldig langt unna at de tilbys alle. I Tønsberg kommune har en for eksempel bygd opp god kompetanse på PMTO, men har ikke tilbud som PALS og «De utrolig Arene». En har heller ikke nok ART-trenere til å imøtekomme etterspørselen fra foreldre og skoler.

Det er feilaktig at disse metodene legitimerer bruk av straff. Felles for metodene er at foreldre, barnehage- og skoleansatte skal ha fokus på det positive. Pettersvold har tidligere i TB hevdet at «ros av barn kan være ødeleggende». Det er jeg dundrende uenig i. Forskingen er ganske entydig på at ros og positive tilbakemeldinger er vesentlig for å sikre barn en positiv utvikling. Det er et problem at mange barn opplever for mye negativt og får for lite ros, ikke at barn får for mye ros.

Pastanden om at enkelte «høster penger» på metodene er jeg lite glad i. Beslutninger, utvikling, implementering og bruk av metodene utføres i all hovedsak av personer med vanlig offentlige lønninger, uten personlig profitt knyttet til at metodene benyttes. Det er lite hyggelig for alle som jobber for barns beste – akkurat som Østrem og Pettersvold – å bli mistenkeliggjort på den maten.

Debatten videre er tjent med at vi unngår den typen mistenkeliggjøring og

KUNNSKAP: Gjennom økt kunnskap om hvordan metoder virker, vil vi kunne sikre langt flere barn en positiv utvikling. Foto: Anne Charlotte Schjøl

heller debatterer de faglige sidene metodene. Alle metoder har styrker og svakheter. Det gjelder også metodene som Østrem og Pettersvold kritiserer. Metodene har imidlertid vært underlagt omfattende norsk og internasjonal forskning, med positive resultater. Positive forskningsresultater må vektlegges mer enn enkeltpersoners subjektive vurderinger. Gjennom økt kunnskap om hvordan ulike metoder virker – og ved å basere valg av metode på denne kunnskapen – vil vi kunne sikre langt flere barn en positiv utvikling. Vi må med andre ord tilby noen av samfunnets mest utsatte barn metoder som vi vet virker, ikke metoder som vi tror virker.
